Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 48

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Maşina de tăiat capetele

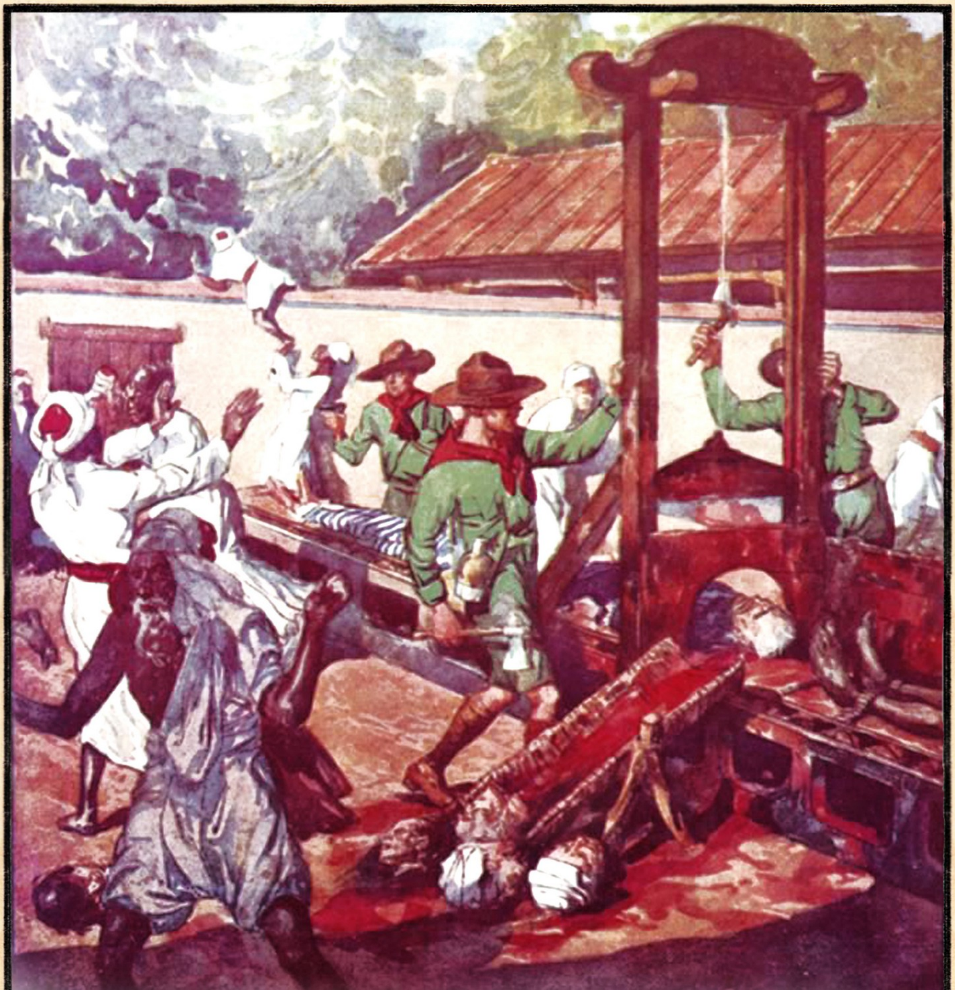

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Maşina de tăiat capetele

Nr. 48

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Pe aripile vântului

Pe bordul aeroplanului Săgeata, maşină americană de cel mai recent model, cei trei cercetaşi, Raimondo, Balsan, Marius şi Jean Bart, cu Zomba, tovarăşul şi amicul lor negru, plecaseră din Tibetul meridional de câteva zile.

Voiau să meargă în Mesopotamia pe care englezii o disputau turcilor.

Sperau să se poată face folositori cauzei civilizaţiei şi în acelaş timp să încerce noii şi puternice emoţii în aventurile care nu puteau să lipsească.

Dar busola defectându-se brusc la plecare, cine ştie din ce pricină, pierduseră direcţia bună.

În timp ce Raimondo se silea să repare avaria, Marius ţinea volanul şi Jean Bart încercă cu ajutorul hărţii şi a poziţiei soarelui să restabilească orientarea bună.

Din nefericire, o groasă pătură de nori umplu cerul şi se lăsă pe pământ; aşa că tinerii aviatori nu vedeau nici cerul nici pământul.

Şi cum Raimondo nu reuşea să repare busola, trebuiră să rătăcească aşa ore întregi printre nori.

Venind seara, le fu imposibil să aterizeze spre a rezista la oboseală, se schimbau din oră în oră la volan şi Zomba, ascarul credincios, care nu mai era servitor, atâtea mari dovezi de devotament dăduse, ci tovarăş şi amic, ţinea pe sobiţă mâncare şi băuturică caldă.

Nici în zorii zilei nu putură coborî spre a se orienta mai bine, deoarece un vânt furios începu să sufle.

Jean Bart şi Zomba, rupţi de oboseală, adormiseră pe scaunele lor dinapoi.

Raimondo, şedea la volan iar Marius supraveghea motorul; era locurile lor obişnuite.

Marius propuse:

— Să căutăm să aterizăm. Poate că acolo vântul e mai puţin tare.

Raimondo urmă sfatul şi avionul trecu pieziş un strat de nori, nu fără puternice oscilaţii în virajurile acelea de vânt pe care le

provocau masele de nori.

Dar în loc să găsească linişte jos, găsiră o rafală mărită de ploaie şi grindină.

— Să ne suim iar! urlă Marius.

Cu dinţii strânşi şi cu sprâncenele încruntate Raimondo viră în direcţia vântului spre a încerca cu ajutorul lui.

Dar acum sus se dezlănţuise o vijelie infernală.

Se părea că avionul în orice clipă urma să fie sfărâmat de furtună sau în cel mai bun caz să i se frângă aripile. Deşi acest lucru însemna moartea.

Jean Bart şi Zomba, redeşteptaţi de uragan, agăţaţi de bord, înţelegeau prea bine grija amicilor.

Situaţia era mai mult decât critică.

Cei trei cercetaşi urlând spre a se putea auzi, hotărâră să fugă în direcţia vântului.

Se suiră în atmosferă.

Dar frigul extrem îi opri oare cum.

Să fugim, să fugim în faţa vântului!

Toţi avuseseră instinctiv acelaş gând.

Şi avionul la volanul căruia şedea Marius şi Raimondo, nu mai fu decât un pai în furtună, zburând vertiginos în vijelie.

Toată voinţa şi puterea fizică a tinerilor era întrebuinţată în eforturile făcute spre a împiedeca avionul să nu fie răsturnat de un vârtej în aer. Oscila extraordinar.

Dar construcţia extrem de solidă, perfectul echilibru al tuturor pieselor, îl făcea să reziste la vijelie, ca şi un vultur care, prins de uragan, nu încearcă să-l înfrângă ci se luptă din toate puterile spre a nu pierde posibilităţile de scăpare.

Multe ore trecură astfel.

Zgomotul furtunii era aşa de mare şi huietul ei prin antenele şi aripile avionului încât cercetaşii şi Zomba nu sa puteau auzi.

Se simţeau uniţi, cu tot curajul lor la un loc, întăriţi de dragostea ce şi-o purtau reciproc.

În cele din urmă acea zi groaznică trecu; când soarele se ivi pe după norii monstruoşi, furtuna slăbi din ce în ce.

Nu era încă noapte, când avionul, condus cu prudenţă de Jan Bart, coborî uşor, sub nişte nori incendiaţi de apus.

Dar, deodată, din gurile lor ieşi un strigăt:

— Marea!

O mare calmă, pustie, fără nici o corabie la orizont şi fără nici un fel de pământ în zare.

Jean Bart, conduse avionul în linie dreaptă la vreo două sute de metri deasupra apelor.

— Ce mare o fi asta? întrebă Raimondo.

— O mie de mii de pipe şi o tonă de tutun! zise Marius. Să fiu tras în ţeapă dacă ştiu!

Jean Bart adăugă:

— Cu stricarea busolei, nu ne-am putut da seama de diferitele direcţii încotr-o ne-a dus vijelia. După timpul şi iuţeala cu care am mers, după atâtea zile, marea aceasta ar putea fi marea Caspică. Sau golful Persic, sau marea lui Oman care e partea nordică a Oceanului indian.

— Mai putem rezista în aer până când ajungem vreun pământ? întreabă Raimondo.

— Dar proviziile?

Negrul zâmbi arătându-şi şiragul de perle:

— Provizie este trei zile: e bine! Dacă cercetaşii isprăveşte provizie, mănâncă pe Zomba! Zomba e tare, dar bun!

Această glumă, care era mai sinceră şi mai serioasă decât s-ar crede, însenină un moment pe tineri.

După ce scăpaseră din groaznica furtună sperau ca soarta să le fie mai bună.

Dar nu era nici o speranţă dacă trebuiau să zboare pe mare până la epuizarea proviziilor şi a puterilor lor fizice.

Mai ales că avionul lor nu se putea transforma în hidroplan şi deci nu ţinea apa.

— Proviziile ţin trei zile. Puterile nu ne vor slăbi, de acum în douăzeci şi patru de ore. Ar însemna ca să avem nenoroc ca de acum în patru zile să nu găsim o insulă sau un continent!

Aşa vorbi Marius.

— Chestiunea e să ştim în ce direcţie s-o luăm spre a o găsi! replică Raimondo.

Aceasta privea pe Jean Bart. Singurul era specializat în chestii geografice. El răspunse cu simplicitate.

— Marea Caspică e orientată în sensul lungimii, de la sud la nord. Tot aşa este şi Golful Persic. Marea de Oman se prelungeşte la vest prin golful Aden.

— În concluzie? întrerupse Marius.

Jean Bart răspunse foarte calm.

— Să zburăm în linie dreaptă spre est. În orice mare am fi, pământul cel mai vecin e în aceasta direcţie. Aşa nu ne vom pierde în imensitatea oceanului indian.

Părerea fu adoptată fără discuţie.

Şi, întorcându-se spre punctul unde dispăruse soarele, Raimondo, întoarse avionul în sens contrariu.

Noaptea coborî repede.

Tururile de veghe fură stabilite. Zomba prepară o masă, excelentă, cu conserve cu apă aromatizată şi cu cafea dulce.

Zborul continuă liniştit, în mijlocul unui cer înstelat, deasupra unei mări minunate unde luna se reflecta formând dâră argintie încântătoare.

Începură să le fie cald.

Se îmbrăcaseră în blănuri calde. Acum cu capul descoperit, cu uniforma uşoară de cercetaşi, le era încă prea cald.

— Căldura aceasta – zise Jean Bart – dovedeşte că ne găsim deasupra mării lui Oman. Nu cred că va trece mult şi vom da de coastele Indiei.

Jean Bart se înşela. Nu mult în privinţa longitudinii, dar se înşela.

Într-adevăr, a doua zi, dimineaţa, Ligurul inspectând orizontul cu binoclul, semnală cu un strigăt de bucurie un pământ în direcţia urmată până atunci; dar când putu să fie văzut mai bine de sus, cei trei cercetaşi strigară laolaltă:

— E o insulă!

— Desigur, confirmă genovezul. Forma asta specială, înclinată de la vest la est şi spre nord, aşa strâmtă… Nu încape îndoială, e Java!

— Atunci suntem în marea Indiei – exclamă Marius.

— Cât drum am parcurs! observă Raimondo.

Toţi fură cuprinşi de mirare.

Furtuna trebuie să-i fi târât cu o iuţeală extraordinară, spre a se găsi acum aşa de departe, spre sud-est, tocmai într-o direcţie contrară aceleia pe care o credeau, că urmează când au plecat din Tibet!

— Ei bine! strigă Marius, care le lua toate în glumă. E tocmai ţara pe care o vream! Vom găsi aventuri să ne săturăm. Fiindcă am ajuns în Java, trăiesc Java!

— Să aterizăm imediat – adăugă Raimondo care, mai puţin comunicativ, era totuşi vesel.

— Da şi aterizăm, dar nu fără precauţii.

— Ce precauţii? întrebă Zomba care tăcuse până atunci, de şi fusese numai ochi şi urechi.

— Ei bine, aşi spune să aterizăm într-un loc pustiu. Într-un

jurnal din Irkutsk, am cetit că în Java sunt tulburări sângeroase. Pentru moment trebuie să ne odihnim. Avem de dres busola, să curăţăm motorul. Şi noi avem nevoie de repaus, spre a ne drege puterile.

— Ai dreptate – aprobă Raimondo – înainte de a ne amesteca în tulburările din Java, fiindcă, se înţelege, că ne vom amesteca...

— Drace! întrerupse Marius. Aşi vrea să văd şi eu contrariul. Să lăsăm să se petreacă sub ochii noştri, fapte grave şi să nu punem şi noi mâna, când avem ocazia să facem ceva bun! N-am mai fi cei trei cercetaşi italieni, cu Zomba pe deasupra, ci patru mameluci de turişti care se învârtesc într-o căldare!

— Înainte de a face ceva – reluă Raimondo zâmbind – să urmăm sfatul înţelept al lui Jean Bart. Să ne coborâm într-un loc unde se poate odihni cineva fără să fie deranjat.

Avionul era gata să acosteze pe insulă. Insula Java, este foarte muntoasă şi accidentată. Unele regiuni, acoperite cu păduri, cu puţine poieni, reduse ca întindere, sunt aproape nelocuite.

Le locuiesc numai fiarele sălbatice: tigri, leoparzi, crocodili şi oameni de pe urma cărora exploratorii noştri aveau să aibă sângeroase şi tragice amintiri.

Dar în momentul acela nimeni nu se gândea la ei, deşi, existenţa lor era cunoscută, din numeroase cărţi de călătorii pe care le citiseră.

Se gândeau numai cum să aterizeze.

După câtva timp de investigaţii cu binoclul, în timp ce Raimondo conducea, Marius supraveghea motorul şi Zomba se ocupa cu proviziile. Ligurul descoperi un teren care i se părea propice.

— Fă o deviere la stânga, coborând în diagonală – zise lui Raimondo.

— Bine!

— În două minute e gata.

— Rariştea aceia ovală, acolo?

— Tocmai.

— E un râuşor, dacă nu mă înşel zise Marius, uitându-se mai bine.

— Da, răspunse Jan Bart.

— Minunat pentru toaleta noastră! reluă Raimondo cu râsul său liniştit. Cred că avem de mult nevoie.

— E minunat pentru bucătărie – făcu Marius – cred că se apropie ora să mâncăm şi noi o supă bună şi o bucată de vânat.

— E bun vânatul – declară Zomba satisfăcut.

— Asta n-o să lipsească! afirmă Ligurul. Pădurile din Java sunt cele mai bogate din lume în vânat. Numai că...

Şi făcu cu ochiul.

Marius încruntă sprâncenele.

— Numai ce?

— Eh! Cele mai multe din animale sunt tigri, leoparzi...

— Ce are a face! întrerupse milanezul. O coapsă de leopard tânăr, bine marinată, nu cred să fie rea de loc!

— Atenţie! strigă Raimondo.

Cu o uşoară zguduitură, roţile avionului atinseră pământul şi curând se opri.

Pe stânga, peste un prundiş de pietre lucitoare, curgea un lat râuşor în care se vedeau sclipind peşti frumoşi.

— Zomba! Zomba! urlă Marius nebun de bucurie. O friptură de peşte! O friptură repede! Şi sări pe pământ.

Negrul după ce scotoci în sacul său, scoase o mică plasă le prins peşte.

Cinci minute după aceia, Zomba avea o provizie îndestulătoare pentru apetitul eroilor noştri.

Cu carabina şi browningul în mână Raimondo exploră împrejurimile ca să vadă dacă cumva îndărătul arborilor nu se ascundeau duşmani cu două sau patru picioare.

Jean Bart, cu ţăruşi şi frânghii, ancoră de pământ avionul, aşa ca vântul să nu-l poată zdruncina, dar uşor de desfăcut în caz de plecare grăbită.

Zomba pregătea focul din lemne uscate, umplu cu apă o oală şi se aşeză la pregătirea mesei, zorind focul.

Marius cu plasa, făcu un pescuit miraculos.

Raimondo, constatând că nu era nimeni împrejur, trase câteva focuri în păsările variate ce zburau din cracă în cracă.

Prinse două păsări care semănau cu dropiile şi Zomba începu să le jumulească.

Romanul culese o mulţime de smochine sălbatice dar foarte gustoase.

Fu o masă minunată pe care o meritau cu prisosinţă călătorii noştri, după ce fuseseră atât timp lipsiţi de binefacerile pescuitului şi vânatului şi de o masă preparată curat din elemente proaspete.

Peşti erau foarte gustoşi şi dropiile bine fripte, iar desertul pregătit tot de Zomba, îi făcură să-şi lingă degetele.

CAPITOLUL II
Insula misterioasă

Călătorii se odihniră o oră. Apoi se puseră pe lucru cu ardoare.

Aeroplanul avea urgentă nevoie de unele reparaţii şi mai ales trebuia bine curăţit motorul.

Nu avea stricăciuni însemnate, dar pe ici, pe colo, trebuiau revăzute piesele. Motorul era electric, graţie unei dispoziţii geniale inventată de curând, era alimentat din electricitatea conţinută în aer. Aşa că nu se mai epuiza. Pentru a-l face impropriu serviciului, era deajuns o mică stricăciune la mecanismul principal. Dar el era robust şi simplu, aşa că mergea de minune.

Era un instrument minunat şi cercetaşii îşi dădeau seama de aceasta.

Lucrul la aeroplan îi ţinu aproape toată ziua.

Nimeni nu le tulbură liniştea.

Din pădurea vecină nu ajungea până la ei decât nelămurită rumoare a miilor de animale care mişunau acolo.

De animalele feroce nu aveau să se teamă decât noaptea, acestea stând ascunse în culcuşurile lor cât e lumină şi cald.

Căldura şi lumina erau foarte puternice. Venind din ţinuturile îngheţate ale Tibetului, exploratorii erau mulţumiţi; deoarece preferau soarele acesta ceţei şi zăpezii din ţările nordice.

În cămăşi, cu un fel de pălărie ingenios fabricată de Marius, lucrau cântând, fluierând şi făcând glume între dânşii. După un prânz delicios fumară câteva ţigări siberiene.

Ridicând adăpostul în care reparaseră avionul, se odihniră cu voluptate după atâtea zbuciumări şi oboseli.

Rondurile fură regulate astfel:

Zomba veghea de la opt la miezul nopţii; Marius urma până la trei şi Jean Bart până la şase.

Raimondo, care era cel mai obosit după călătoria aeriană, trebuia să doarmă toată noaptea.

Prima parte a nopţii se scurse fără nici un incident.

Când Zomba deşteptă pe Marius la miezul nopţii, îi zise?

— Ei bine! Nu aud nimic decât zgomot de tigri şi crocodili.

— E destul – spuse Marius zâmbind – nici un animal nu s-a

prezentat încă?

Noaptea era limpede, plină de stele. În poiană era lumină ca de lună; aceasta, de altfel nu putea să întârzie să apară pe după pomii care îşi tremurau frunzişul.

— Nu, Marius – răspunse Zomba – dar fiara bea în râul de sus. Am auzit multe acolo! Şi ascarul arătă într-o direcţie oarecare.

Marius ascultă.

Într-adevăr toate zgomotele nopţii păreau că vin dintr-acolo.

— Da – repetă tânărul – acolo e râuşorul care face un fel de rezervor, unde vin animalele să bea. Din fericire, nu suntem în drumul lor. E probabil că nici una nu ne va supăra până la ziuă. Du-te de te culcă, Zomba.

Cu toată rezistenţa sa şi bună voinţa-i proverbială, negrul era frânt de oboseală.

— Pază bună! zise arătându-şi dinţii strălucitori.

Şi dispăru în cort.

Marius se asigură că revolverul e gata şi începu să se plimbe în sus şi în jos, prin faţa cortului şi a aeroplanului.

Contrar obiceiului lor, cercetaşii nu făcuseră foc, ca sa gonească fiarele. Zomba pregătise lemnele necesare, cu care se putea aprinde imediat.

Dar preferaseră să nu aprindă nici un foc spre a nu atrage indivizii care erau prin împrejurimi.

Cunoşteau sinistra reputaţie a insulei Java. Ştiau că în regiunile sălbatice ale acestei insule existau fioroşii fanatici cunoscuţi sub numele de „Strangulatori”.

Aceştia veneau din India, patria lor. Formau o comunitate secretă, ai căror membrii se numeau între ei „Fraţii operei bune” au „Fansegars” ceea ce însemna „strangulatori”.

Nu vărsau sânge: strangulau victimele cu un laţ, spre a le oferi ca jertfă zeităţii lor infernale zisă: „Bahvani”.

Combătuţi viguros de englezi în India şi de Olandezi în Borneo, unii se refugiaseră în Java.

Marius se gândea la toate acestea plimbându-se liniştit prin iarbă.

Îşi zicea:

— Vom reuşi să vedem pe aceşti monştri? Vom avea ocazie să-i combatem? Fiindcă suntem în insula unde şi-au ales ultimul refugiu, aş fi de părere să încercăm să-i distrugem.

Judecă lung această perspectivă. Setea lor de aventuri şi de lupte îi împingea la aceasta.

— Trebuie să vorbesc cu ceilalţi. Mi s-ar părea că nu ne facem datoria dacă am părăsi Java, unde ne-a adus destinul, fără să fi făcut un lucru folositor civilizaţiei.

Se oprea din când în când, cu ochiul atent, voind parcă să vadă dându-se la o parte frunzişul şi apărând o formă umană, pe jumătate goală, aşa cum sunt sângeroşii malaiezi care compun secta strangulatorilor.

Dar iată că deodată, milanezul se opri şi rămase lipit locului, în timp ce dreapta-i apuca binişor tocul greu al revolverului.

— E o halucinaţie? Închipuirea mea naşte fantome?

Într-adevăr ceea ce gândise pare că se întâmplă.

Acolo, spre stânga, în plină lumină de lună – căci astrul nopţii se ivise – frunzişul se desfăcuse şi o formă omenească apăruse, goală, cu bustul lustruit ca frecat cu ulei.

O bucată de stofă era legată la mijloc, un turban alb îi strângea capul, încolo nimic.

Marius îl vedea bine prin stâlpii şi frânghiile care legau avionul, dar nu putea fi văzut din locul unde era.

Omul misterios nezărind nici foc nici sentinele, nu rămase mult în tufişul de unde apăruse.

Înaintă încet.

Atunci îşi dete seama Marius că nu visează. Era un om viu, în carne şi oase, care ţinea în mână ceva care semăna cu o legătură de frânghii subţiri.

— Ca să se aventureze aşa singur – gândi Marius – trebuie să fie un indigen, aparţinând sectei strangulatorilor, la care tocmai mă gândeam, căruia i-a atras atenţia forma neobişnuită a avionului. Dar dacă se apropie, trebuie să-l prind fără să trag, spre a nu atrage atenţia celorlalţi bandiţi care trebuie să fie prin apropiere. Acum, e acum! E vorba să fiu şi tare abil. Dar canalia e uns pe corp cu ulei şi o să-mi scape din mâini ca un ţipar. Cum să facem?

Rămase o clipă pe gânduri.

— Bun! Am găsit!

Se aplecă şi intră în cortul unde dormeau amicii săi.

Întunericul era adânc, dar după răsuflarea mai tare, milanezul ghici unde era Zomba.

Se duse lângă el, îl atinse uşor cu mâna.

Zomba făcu o mişcare.

— Taci! îi murmură la ureche. Stai, sunt eu, Marius. Avem o pradă, auzi?

— Da – răspunse negrul încet.
— Bine. Un om vine spre noi.
— Hoach! făcu Zomba ridicându-se în genuchi.
— Nu te mişca. Omul e jumătate gol, uns cu ulei pe tot corpul şi are un laţ.
— E rău!
— Rău pentru el, da! zise Marius cu un râs uşor ce nu-i scăpă lui Zomba. Ascultă, după ce va face înconjurul avionului, va veni la cort.
— Da.
— Va auzi sforăitul nostru, fiindcă noi vom sforăi ca şi când am dormi.
— Bine, înţeleg!
— Omul o să intre. Vom ridica perdeaua de la uşă şi va intra.
— Da.
— Nu trebuie să faci zgomot, Zomba. Poate să aibă tovarăşi prin apropiere.
— Bine. Am înţeles.
— Haide să ne facem că dormim.
Şi unul lângă altul, aşa cât să poată prinde pe indigen, începură să sforăie uşor şi închiseră ochii.
Aşteptară, nu fără emoţie, dar fără frică. Erau siguri că vor reuşi.
Aşteptară puţin.
O clipă în urmă, percepură zgomotul uşor al unui om care strivea iarba uscată.
Deodată lumina lunei pătrunse în cort: o mână pe care ei o vedeau bine ridicase perdeaua de la uşă.
Apăru un cap gol, foarte lucios, uns cu ceva uleios.
Era de statură mijlocie, slab, cu mişcări feline.
După cât se putea vedea era de culoare brună.
Marius şi Zomba imobili, sforăiau regulat, ţinându-şi atenţia încordată.
Trecu o clipă.
Omul intră în cort ţinând pânza cu mâna stângă.
În dreapta, deodată străluci ceva. O lamă largă şi ascuţită, un pumnal!
— Drace! gândi Marius. Se zice că strangulatorii nu varsă sânge! Ce minciună! Acesta mi se pare că e dispus să ne sângereze pe toţi, unul după altul!
Omul îndoia genunchii, se apleca.

Era tocmai să lovească corpul cel mai apropiat, adică pe Marius.

Dar în clipa aceea, ca nişte arcuri, braţele lui Zomba ţâşniră. Mâinile lui apucaseră pe om de gât şi strânseră. În acelaş timp Marius sări şi suci mâna armată.

Omul scoase un geamăt surd şi după o clipă era la pământ legat solid de mâini şi de picioare, cu căluş la gură. Jean Bart şi Raimondo, atât de repede fu aventura, nu se deşteptară.

— Să-i lăsăm să doarmă – zise Marius încet şi să ieşim.

— E bine să luăm maimuţa afară? întrebă negrul.

— Da.

Scoaseră pe necunoscut de picioare afară cu ei.

Afară era liniştea radioasă a unei nopţi luminată de stele şi de lună.

Se auzea printre zgomotul surd şi neîncetat al vieţii de noapte a pădurii din când în când miorlăitul furios al tigrului, cârcâitul unui crocodil sau mugetul îndepărtat al unui bivol sălbatec.

În apropiere se auzi behăitul de moarte a unei antilope prinsă de un leopard.

— Fiarele vânează! zise Marius după ce depuseră pe iarbă corpul nemişcat al prizonierului.

— Ehei, Zomba! zise milanezul încet. Nu cumva, ai strâns prea tare? L-ai ucis?

Zomba râse încet.

— Nu, Marius! Eu făcut cerc moale, nu cerc de fer.

Şi agita mâinile enorme cu care trântise jos omul cu pumnalul.

Marius îngenunche şi constată că omul era viu. Îl ciupi puternic de braţ şi îl văzu deschizând ochii.

Zomba observă:

— E bine viu.

— Mi se pare bine legat. N-aş vrea să scap păsărică.

Verifică frânghiile prizonierului şi le mai întări. Apoi se ridică.

— Zomba, alege.

— Ce lucru?

— Să dormi sau să strai treaz.

— E bun stat treaz.

— Atunci înseamnă că nu eşti obosit.

Dinţii negrului străluciră în noapte.

— Oboseala şi Zomba nu buni amici când e aventura!

— Bravo! Mii de pipe!

— Ce să fac?

— Îmbracă-te – ordonă Marius – pune-ţi ceva alb la mijloc şi pe cap, la fel cu acest individ. Ia-i laţul şi pumnalul. Haidem împreună să explorăm pădurea în direcţia de unde a venit ticălosul ăsta.

— Cine face de pază?

— Jean Bart. Mă duc să-l deştept şi să-i spun totul. Raimondo trebuie să doarmă liniştit fiindcă el e cel mai obosit dintre noi.

În timp te ascarul se pregătea, fericit că merge cu Marius a cărei imaginaţie fertilă în şiretlicuri şi al cărui curaj îl admira atât, cercetaşul intră în cort.

Silindu-se să nu scoale pe Raimondo, deşteptă pe Jean Bart, rugându-l să iasă, fără zgomot, dar cu carabina şi revolverul.

Ligurul nu se lăsă rugat.

Se frecă bine la ochi, se ridică, luă armele, care erau puse în ordine rezemate de stâlpul central al cortului.

Odată afară, lângă Marius, rămase împietrit în faţa corpului prizonierului întins pe pământ.

— Oh! Oh! Ce e ăsta?

Marius, fără vorbe de prisos, povesti repede întâmplarea.

Şi conchise:

— Cu Zomba, care la distanţă poate fi luat drept ceva ca nocturnul nostru vizitator, mă duc să explorez pădurea.

— N-ai fi mai tine să aştepţi ziua?

— Nu, după mine. Ziua aceşti indivizii dacă acesta aparţine chiar sectei strangulatorilor...

— Cred că da – întrerupse Jean Bart – şi ştiu că nu se codesc să se servească de pumnal când frânghia nu le e la îndemână.

— Ei bine, ziua se ascund ca şi fiarele sălbatece. Sunt tigri cu două picioare, mai puţin scuzabili ca aceştia, fiindcă ei, nu fac altceva decât să-şi caute hrana, când sar în spinarea unui cerb. Pentru ei, noaptea e mai bună ca ziua. Întunericul le favorizează sinistrele lor intenţii. Dacă am putea să-i surprindem şi să-i observăm bine, am putea să-i atacăm...

— Ai dreptate – întrerupse Jean Bart – dar fii prudent!

— Da! Da!

— Eu voi sta de pază. Dar dacă auzi o detunătură, vino fuga. Însemnează că suntem asediaţi.

— De acord. Vezi să nu-ţi fugă omul.

— N-avea frică. N-o să-mi fugă!

Cinci minute după aceia, Marius şi Zomba se înfunda în pădure.

CAPITOLUL III
Zeiţa sângeroasă

Marius era înarmat până în dinţi: securea şi browningul la centură, carabina pe umăr.

Zomba nu avea decât laţul şi pumnalul strangulatorului; dar în mâinile sale erau arme teribile, dotat cum era de o forţă herculeană; de laţ ştia să se servească ca cel mai bun „gaucho” al Americii.

După ce trecură de tufişul de unde ieşise malaiezul spre a intra în poiana care i-a fost fatală, cercetaşul şi negrul se găsiră pe o potecă îngustă abia luminată de lună, care pierdea pe arborii mai puţin stufoşi ca ceilalţi, poate din cauza vreunui incendiu.

De aceia întunericul nu era aşa de adânc ca în restul pădurii.

— Să urmăm această potecă – propuse Marius – strangulatorul a venit desigur pe aici.

— Bine! zise Zomba. Şi urmă pe Marius.

Precedentele aventuri îi obişnuiseră cu drumuri lungi şi tăcute. Picioarele aproape nu făceau nici un zgomot.

De câteva ori se opriră, auzind oarecare zgomote.

Dar nu erau produse decât de trecerea vreunui animal.

Zgomotul nocturn al pădurii continua în jurul lor.

Dar nimeni nu-i turbura.

Ştiau că omul n-are să se teamă de fiare când nu le turbură în timpul vânătoarei lor sau când sunt sătule şi sunt lăsate în pace în timpul digestiei.

Cărarea făcea multe întorsături. În o sută de puncte, pierzându-se sub arbori, dispărea în întuneric.

Marius şi Zomba aveau un instinct ca nişte oameni de codru.

Continuau să se înfunde în pădure fără să piardă drumul.

Mergeau aşa de o jumătate de oră. Când deodată se opriră în acelaş timp.

— Ai auzit, Zomba?

— Da, Marius!

Era un zgomot surd, scurt, ca o fâşiire de vânt.

Nu durase decât câteva secunde. Era însă deajuns.

— Era ca murmurul îndepărtat al mai multor oameni adunaţi,

nu e aşa?

— Da, Marius: e mulţime furioasă.

— Tocmai. Să ascultăm!

După un minut zgomotul se reînnoi, surd, îndepărtat, dar lămurit; era ceva misterios şi groaznic.

— Nu încape îndoială – murmură Marius – undeva, în pădure, e o mulţime adunată. Trebuie să se întâmple ceva extraordinar ca să se audă aşa ceva. Să mergem înainte, Zomba!

— Înainte, Marius.

Reluară drumul, dar mai repede. Nu se temeau să fie surprinşi.

Probabil toţi locuitorii omeneşti ai pădurii se adunaseră acolo de unde veneau ciudatele zgomote.

Mai merseră o jumătate de oră. Deodată rămaseră nemişcaţi, ca fascinaţi.

Ajunseseră brusc în faţa unei depresiuni uriaşe de teren, ca pe marginile unui crater.

Dedesubt, se lărgea o vale cu pereţi stâncoşi, luminaţi de lună.

Marius şi Zomba se ascunseră după o perdea de liane şi prin foile lor văzură cel mai groaznic spectacol.

Luna lumina o adunătură de ruine impunătoare, situate în mijlocul văii, deasupra unei platforme pe unde se ajungea cu o scară de piatră primitivă.

Pe acea platformă erau ziduri de granit roase de timp, cu sculpturi barbare.

Razele lunei, trecând prin portiţele ruinate, luminau două statui colosale puse sub portalurile străvechi.

Una era aproape sfărâmată şi fragmentele ei erau risipite pe jos; cealaltă, întreagă, era groaznică.

Reprezenta o femeie de proporţii gigantice. Capul avea o expresie feroce, cu ochi mari luminoşi şi cu o gură largă luminoasă.

— Are torţe aprinse în ochi şi în gură! murmură Marius.

— Da, este torţă – aprobă negrul liniştit.

O mare centură, plină cu cranii de om, înconjura corpul statuei monstruoase care avea patru braţe întinse: fiecare ţinea corpul unui om spânzurat!

La picioarele sale şi sub ruine stătea îngenunchiată o mulţime nemişcată.

Dar, deodată, toţi se ridicară, bătură aerul cu braţele şi

scoaseră strigătul auzit de cei doi călători.

Un om în alb apăru între braţele statuei.

Ridică braţele şi strigă, de trei ori:

— Bahvani! Bahvani! Bahvani!

Cu dreapta, armată cu un cuţit, tăie frânghiile celor patru spânzuraţi.

Între timp. Alţi indivizi îmbrăcaţi în alb, preoţii îngrozitorului cult, ieşiră din întuneric, târând patru oameni goi care se zbăteau în zadar.

În două clipe, alte patru victime atârnau de cele patru mâini.

— Dar e monstruos! exclamă Marius. Ce fiare sunt aceştia?

Nu putea să-şi reţină furia.

— Stai niţel! Vreau să nimeresc acolo sus pe marele preot şi pe ajutoarele lui. Îi vezi, Zomba, între braţele statuei? Sunt o duzină lângă cel ce a apărut întâi cu cuţitul. Am şase gloanţe în carabină; asta înseamnă şase bestii mai puţin.

Luă la ochi.

Milanezul era un ţintaş extraordinar. Când ochea bine nu greşea niciodată.

Dar Zomba îi apucă braţul şi zise cu ton poruncitor:

— Nu, Marius!

Marius tresări.

Se întoarse, se uită la el şi zise furios:

— Nu, de ce? Eşti nebun?

— Dacă tragi, ei vin şi ne masacrează pe noi, Raimondo şi Jean Bart. Noi fugim, căutăm cercetaşi şi facem bine contra oameni răi; noi învingem!

Cu tot caracterul său violent, Marius era raţional şi avea destul sânge rece spre a asculta sfaturile înţelepte.

Răspunse:

— Ai dreptate. Ei bine, haidem repede. Na! Dar ce se întâmplă acolo?

Sute de torţe se aprinsese în vale, mai ales pe lângă ruine şi scările care duceau la statuie.

Nici un om nu mai rămânea de acum în umbră.

Cei doi văzură, chiar în statuie, între braţele întinse, se deschidea o uşă; de acolo ieşeau cinci oameni de rasă albă, îmbrăcaţi europeneşte.

— Oh! exclamă Marius emoţionat. Sunt europeni, poate italieni! Căzuţi în mâinile acestora! Trebuie să-i liberăm, Zomba!

— Da Marius, da – zise ascarul cu vocea tremurând de furie.

— Aleargă Zomba, aleargă! îl îndemnă Marius.

— În poiană?

— Da, du-te de caută pe Raimondo şi Jean Bart.

— Dar tu? întrebă negrul neliniştit.

— Eu rămân aici, de pândă. Poate că aceşti demoni nu vor ucide pe dată aceşti cinci albi. Dacă vor face, eu trag. În panica ce se va isca când vor cădea preoţii lor poate se va ivi vreo ocazie ca să fugă nenorociţii aceia. Dar fugi, fără să pierzi un minut!

— Zbor, Marius!

Şi Zomba fugi cu toată agilitatea lungilor sale picioare.

Cu inima bătându-i dar silindu-se să fie calm, pentru că avea nevoie de tir precis, Marius aşteptă, gata să tragă asupra marelui preot dacă cei cinci albi erau în primejdie imediată.

Erau aliniaţi între braţele idolului, în faţa uşii care se închisese din nou.

Marius se gândi că monstruosul idol servea de închisoare nenorociţilor căzuţi în mâinile lui.

Marele preot şedea în faţa europenilor. Aceştia cu mâinile legate pe piept, erau luminaţi de torţele pe care le ţineau aproape alte bestii cu chip de om.

Deodată marele preot începu să spună ceva, într-un limbaj necunoscut de Marius, deşi îi auzea foarte bine vocea.

Discursul fu aşa de lung că Marius spera ca amicii săi să poată sosi înainte de execuţie.

— Dacă văd – gândea el – cel mai mic semn suspect, îi trântesc un glonţ în cap. Şi tot aşa oricărui se va apropia de prizonieri spre a-i ucide.

Discursul era întrerupt de numeroase strigăte sălbatece ale mulţimii adunate la picioarele statuei.

Nu mai era nici un om jos, în vale. Toţi se înghesuiau cât puteau în jurul victimelor probabil spre a nu scăpa nici o vorbă a marelui preot sau spectacolul ce avea să se desfăşoare.

În cele din urmă preotul tăcu. O tăcere, profundă, mai îngrozitoare ca vociferările, domni în templu.

Atunci, brusc, se întâmplă un fapt neaşteptat.

Uşa statuei se întoarse şi se deschise înăuntru.

La un gest al marelui preot, cei cinci albi se înapoiară spre a fi închişi din nou.

Toate torţele fură stinse.

Rămaseră aprinse numai acelea care luminau pe dinapoi, ochii

şi gura idolului.

Şi marele preot tăie frânghiile celor patru spânzuraţi care se legănau de o jumătate de oră de braţele statuei.

Ca şi prima dată, corpurile căzură în mijlocul mulţimii care le făcu bucăţi şi cu ele aruncând în statuie, o umplură de sânge.

Imediat preoţii dispărură.

Mulţimea sări peste trepte, ieşi din ruine şi se risipi în toate direcţiile. Repede dispărură în pădurile învecinate, intrând probabil în ascunzişurile lor. Milanezul în culmea mirării, nu mai văzu pe nimeni.

Chiar şi ochii şi gura statuei se întunecă.

Pentru o clipă, Marius se întrebă dacă n-a avut un vis urât.

— Nu, n-am visat – conchise el. Zomba va fi în curând aici cu Raimondo şi Jean Bart. Voi cerceta cu ei ruinele, voi încerca să forţez uşa statuei şi să liberez pe cei cinci albi, ţinuţi acolo pentru jertfa de mâine noapte.

Din atâtea emoţii, Marius se simţi obosit.

Şezu. Aşteptă sosirea amicilor.

După câteva clipe auzi un zgomot lângă dânsul.

Fu repede în picioare. Gata să tragă.

Gândi:

— Să fie exploratorii?

Dar în acelaş moment auzi urletul civetei de America semnalul convenit între cei patru exploratori ca semn convenţional.

Marius răspunse la fel.

Dintr-un tufiş ieşiră Zomba, Raimondo şi Jean Bart.

Primele lor vorbe fură:

— Cei cinci albi?

— Din nou închişi – răspunse milanezul – nu cred să le fi făcut vreun rău. După mine, îi păstrează pentru sacrificiul din noaptea viitoare.

— Trebuie să-i liberăm în noaptea asta – declară Jean, Bart.

— Aşa mă gândesc şi eu.

— Sa ne pregătim, fiindcă în curând se face ziuă – comandă Raimondo cu acea rece hotărâre pe care o avea totdeauna în împrejurări grele.

— E bine! aprobă Zomba.

— Aţi adus lămpile electrice? întrebă Marius.

— Desigur. Şi pe a ta – răspunse Jean Bart.

— Bine.

În curând fură jos în vale, înaintând spre ruinele în mijlocul

cărora apărea groaznica Bahvani, zeiţa sângeroasă.
Nimeni nu era prin apropiere.
Nu avură nici un incident.
Liniştiţi şi hotărâţi săriră treptele.

CAPITOLUL IV
Tânăra victimă

Aveau toţi patru, securea, revolverul, carabina pe umăr, chiar şi Zomba deşi nu era îmbrăcat.

Erau hotărâţi să lupte cu arme albe şi să nu facă uz de arme de foc decât în cazul extrem.

Ajunseră fără piedici la uşa idolului. Trebuiră să-şi în frângă dezgustul deoarece mergeau pe bucăţi de trupuri sângerânde şi prin băltoace de sânge.

Cu cea mai mare atenţiune cercetară uşa.

Trebuiau să fie acolo, aproape, spre a o distinge.

Forma un perete din statuie, care şedea, cu picioarele întinse.

Deschizătura ovală desemnată de acea uşă părea un simplu capriciu ornamental al sculpturii.

Dar pentru Marius şi Zomba, care o văzuseră deschizându-se, de două ori, nu exista nici o îndoială. O pipăiră în toate sensurile.

— Se pare că toată statuia e din bronz – zise Jean Bart.

— Chiar şi uşa – adăugă Raimondo.

— Dar n-are broască! observă Marius.

— Poate se deschide cu vreun mecanism secret. E intern sau pe afară? Dacă e pe dinăuntru nu se poate face nimic!

— Răbdare! zise Marius. Am observat că, atunci când marele preot face gestul, după care uşa se deschide, ridică braţul şi apasă într-un loc unde este ombilicul zeiţei. Dar trebuie să fie mult mai înalt ca mine, deoarece eu, întinzând braţul, nu ajung până acolo.

Zomba vorbea puţin când cercetaşii discutau între ei; dar nu pierdea o vorbă din tot ce se spunea.

Şi apoi făcea conchizând după inteligenţa sa ascuţită.

Se apropie de Marius şi zise:

— Zomba deschide uşa!

Se aplecă, sprijinindu-se chiar de uşa cu pricina.

Marius, dintr-un salt, fu în spinarea negrului.

Găsi ombilicul care forma o cavitate destul de mare: întregul pumn al lui Marius intra acolo.

Şi, în fundul acelei cavităţi, el simţi o protuberanţă netedă, care contrasta cu suprafaţa aspră a întregei statui.

Milanezul nu-şi putu reţine bucuria:

— Drace! Am găsit!

Ghicea că acea suprafaţă netedă era făcută de apăsarea, timp de secole, a miilor de degete.

Apăsă cu toată puterea.

Se auzi un scârţâit şi uşa se deschise brusc.

Marius, călare pe spinarea lui, pierdu echilibrul şi se rostogoli înăuntru.

Raimondo şi Jean Bart, văzându-i că dispar, săriră şi ei înăuntru cu lămpile aprinse.

Văzură o scară cu trepte pe care Marius şi Zomba se rostogoleau.

Din fericire, după vreo zece trepte, ei se opriră.

Milanezul şi ascarul, râzând, aprinseră şi ei lămpile.

— Nu v-aţi făcut nici un rău? întrebă Jean Bart cu liniştea lui ordinară.

— Fiindcă scara coboară, să coborâm şi noi! zise milanezul.

— Se înţelege! conchise Romanul.

Şi o luară înainte.

Alte trepte fură coborâte.

Scara se termina la intrarea unei galerii care se pierdea în întuneric.

— Galeria asta trebuie să conducă chiar în centrul edificiului.

— Tu ai citit atât – întrebă Marius – ştii ceva de dispoziţiile interioare ale acestei construcţii?

— Da. Într-o carte de călători am văzut planul şi descrierea unui templu din Sumatra. Exterior, se aseamănă cu aceasta. Cred că galeria conduce într-o subterană circulară unde se află locuinţele preoţilor care servesc templul. Într-o cameră centrală se săvârşesc ceremoniile secrete la care asistă numai ce iniţiaţi.

— În concluzie – sfârşi Raimondo – nu m-aş mira să găsim acolo pe cei cinci albi. Mi se pare că am spus destul. Înainte de toate, tăcere!

— Să stingem lămpile, propuse Marius. Să ne sprijinim cu mâinile de perete, căci dacă e cineva de pază acolo, ne va vedea, cu lumină.

— Ai dreptate! aprobă Jean Bart. Cu lămpile stinse, urmară pe Zomba care mergea în cap.

Auzul negrului era superior albilor. Apoi, cum era negru gi îmbrăcat ca şi ei, l-ar fi crezut că e din secta lor. Coridorul mergea spre stânga.

După trei minute, Raimondo se izbi de un corp nemişcat.

— Zomba? murmură el.

— Da! răspunse uşor acesta. Văd lumină.

Văzură la cinci şase metri un fel de lampă, un recipient metalic, băgat într-o firidă care lumina sinistru pereţii vopsiţi cu culori violente. Raimondo repetă vorba sa favorită:

— Înainte!

În puţine minute, ajunseră lângă acea lampă.

Dar rămaseră stupefiaţi de cele ce vedeau.

Văzură un stâlp.

De acel stâlp era legată, în picioare, o tânără, cu o haină lungă albă care îi atârna până jos, cu părul blond despletit pe spate. Ochii mari deschişi erau inundaţi în lacrămi. Frânghiile care o ţineau de stâlp îi legau mâinile pe piept încrucişate.

La picioarele sale, aşezat pe pământ, cu spatele spre cercetaşi, un om semi-gol o privea, fumând o lungă pipă.

O suliţă ascuţită era pusă pe genuchi.

În momentul în care cei patru călători vedeau scena, împietriţi locului, omul, ţinând cu stânga pipa, luă suliţa şi cu o groaznică linişte, împunse cu ea pieptul copilei.

Nenorocita tresări, se suci în frânghii şi scoase un strigăt de durere. Atunci se întâmplă ceva fulgerător.

Marius, ca de obicei nu mai putu să se abţină.

Fără să calculeze consecinţele, făcu un salt gigantic care îl duse chiar lângă călău.

Ridică securea, o trăsni cu putere în capul mizerabilului unde se înfundă până la mâner.

Imediat Zomba, Raimondo şi Jean Bart se apropiară de tovarăş spre a-l ajuta dacă s-ar fi ivi vreo primejdie.

Nu se întâmplă nimic.

În tăcerea care urmă, toţi se priviră stupefiaţi. Milanezul fu primul care se repezi şi cu securea tăie frânghiile care legau victima de stâlp, zicând:

— Trebuie să fugim repede!

— Da, dar unde mergem? obiectă Jean Bart.

— Domnişoară – zise Raimondo fetei – ştii unde ne aflăm?

Copila răspunse într-o italiană amestecată cu accent englez:

— Nu, nu ştiu…

Marius, care presimţea un pericol, zise:

— Vă rog, să ieşim de aici, cel puţin din coridorul acesta şi din statuie, dar să ieşim… Poate că domnişoara ne va ajuta să

regăsim pe cei cinci albi..

— Cei cinci albi! exclamă englezoaica. Dar e tatăl, unchiul şi fraţii mei!

Raimondo o şi târî de mână spre ieşire.

— Haidem! Haidem! Luminează Zomba!

Zomba trecu înainte, luminând coridorul cu lampa sa.

Curând fură afară şi se ascunseră într-un tufiş din ruinele dimprejur.

Primele lumini ale zilei colorau o parte din cer.

Raimondo zise:

— Domnişoară, povesteşte-ne ce vi s-a întâmplat?

Copila se întoarse spre Marius şi zise:

— Oh! Lăsaţi-mă, întâi să mulţumesc salvatorului meu. Şi vouă cărora vă datorez sfârşitul torturilor care le înduram. Vă mulţumesc, vă mulţumesc!

— Domnişoară, nu mi-am făcut decât datoria – răspunse Marius.

Dar văzând că amicii încep să protesteze, schimbă tonul:

— Haide, haide, o mie de pipe! Trebuie să liberăm pe cei cinci englezi, rudele domnişoarei şi trebuie să ştim... întreabă tu, Raimondo...

Raimondo, luându-şi rolul de şef, ordonă:

— Zomba! Du-te la avion şi vezi să nu i se întâmple ceva.

Negrul dispăruse deja.

— Acum, domnişoară, voieşti să-mi răspunzi?

— Desigur, domnule.

— Cum vă numiţi?

— Grazia Simpson.

— Cum de vă aflaţi în Java? În ce împrejurări aţi căzut cu toţii în mâinile strangulatorilor?

— Vă voi spune. Tatăl meu şi cu ceilalţi fraţi mai mari ca mine, am venit la Batavia spre a vedea o posesiune frumoasă aici, rămasa moştenire de la o mătuşe a noastră, moartă de curând. Înainte de a veni aici, am vrut să ne informăm la negustorii din ţară despre unele chestii comerciale. Într-o zi primim un bilet astfel conceput: *„Mai aveţi încă timpul să renunţaţi la posesiune. În caz contrariu veţi fi ucişi”.* Tatăl meu nu ţinu seamă de aceste ameninţări atribuite unor duşmani. Dar opt zile după aceasta, într-o Duminică...

— Ce zi e astăzi? întrerupse Raimondo.

— Sâmbătă – răspunse Jean Bart care ţinea socotelile.

— Atunci, acum şase zile – relua copila – în timp ce noi treceam printr-o câmpie lângă terenurile noastre...

— La ce oră? întrerupse din nou cercetaşul.

— Spre apusul soarelui. De odată vreo treizeci de oameni sări dintr-un boschet vecin. Înainte de a face vreo mişcare eram legaţi şi târâţi în pădure. Ne-au dus toată noaptea. Ne puseseră în nişte palanchine duse de patru oameni care mergeau foarte repede. Dimineaţa, ajunserăm într-un fel de casă de pădure, unde ne-au lăsat toată ziua legaţi, fără mâncare. Noaptea, plecarăm. Furăm de data. Asta, legaţi de cai şi galoparăm toată noaptea prin regiuni sălbatice. Ţinta fu valea aceasta, unde ne-au închis în celule umede, legaţi separat. De atunci n-am mai văzut pe nici unul dintre ai mei. Şi cum am refuzat să devin soţia marelui preot, m-au legat de stâlpul unde m-aţi găsit, unde eram chinuită până m-aş fi hotărât la odiosul mariaj. Mi-au dat să mănânc. N-am făcut-o decât spre a-mi păstra puterile sperând să fiu salvată. Începusem să disper, când aţi venit, deoarece marele preot, îmi trimisese vorbă, că dacă tot refuz, toţi ai mei vor fi ucişi, după douăzeci şi patru de ore, cu maşina de tăiat capetele.

— Maşina de tăiat capetele!

— Ce e aia – întrebară cercetaşii.

— Nu ştiu! Ceva oribil desigur.

— Un fel de ghilotină – spuse Jean Bart.

Raimondo rămăsese pe gânduri.

— Mai avem timp. În afară de timpul dat, este probabil că nu-i vor ucide până nu vor găsi fata şi pe cei ce au răpit-o.

Ceilalţi fură de aceiaşi părere.

— Nu ştii unde pot fi închişi ai voştri?

— Ah! Nu! răspunse Grazia plângând. Bietul meu tată! Sărmanii mei fraţi!

— Nu ştii care e forma interioară a templului? insistă Marius.

— Nu, căci am fost condusă cu ochii închişi...

— Atunci, nu avem altceva de făcut – conchise Raimondo – decât să ne înapoiem în statuie şi să explorăm interiorul până vom găsi pe cei cinci englezi!

— Oh! exclamă miss Simpson. Dar vă aruncaţi în gura lupului! Preoţii sunt numeroşi şi înconjuraţi totdeauna de vreo treizeci de călăi pe jumătate goi.

— Da, da, sugrumătorii! zise Jean Bart.

Pericolul semnalat de fată era efectiv.

— Trebuie să activăm înainte ca preoţii zeiţei Bahvani să

observe dispariţia copilei şi uciderea paznicului, zise Raimondo.

Domnişoară, după părerea mea, e bine să stea ascunsa, aici, sub nişte frunze uscate, respirând cu o trestie pe care o va ţine în gură, iar extremitatea o va scoate-o printre frunzele îngrămădite.

— Înainte de a pleca – adăugă Jean Bart – să ştergem urmele aşa ca dacă ne vor urmări să nu se poată lua după ele.

Marius aduna frunze uscate.

După ce ascunseră bine pe miss Grazia, cei trei cercetaşi se duseră să găsească pe Zomba.

Acesta nu văzuse nimic suspect.

Era lumină şi valea era scăldată în razele soarelui.

În grabă ajunseră cu toţii la uşa de la statuie pe care Marius o deschise ca şi prima oară.

Totul înăuntru era cufundat în cel mai adânc întuneric. La locul său, cadavrul omului.

— N-au venit încă preoţii – zise Raimondo.

— Totul liniştit, e bun! zise râzând Zomba.

— Trebuie să ascundem cadavrul – observă Marius.

— Du-l de aici, Zomba! zise Jean Bart.

Negrul îl luă de o mână şi un picior şi îl duse în fundul galeriei.

Când se înapoie, cercetaşi! scotociseră toată rotonda.

O uşă pe care o deschiseră uşor îi duse într-o cameră mobilată oriental în care trebuia să fi fost închisă miss Grazia.

De acolo trecură într-un coridor lung în care zidurile erau luxos pictate cu scene alegorice.

De acolo, o sală foarte vastă luminată de ferestre aşezate foarte sus.

În mijlocul sălii, pe piedestal de piatră neagră, se ridica o statuie la fel cu Bahvani de afară, dar mult mai mică, de jur împrejur un fel de staluri cu perne.

După o repede cercetare, cercetaşii se hotărâră. Jean Bart împinse o uşă care cedă. Raimondo urmă imediat pe Marius.

Dar, la primul pas pe care îl făcură, o largă podea ondulă sub picioarele lor.

Şi, fără să poată scoate un strigăt, căzură, dispărură.

Podeaua se întoarse imediat la loc în faţa lui Jean Bart şi Zomba stupefiaţi, în vreme ce un zgomot infernal de clopoţei se auzea în sală.

Şi Jean Bart cu Zomba văzură ivindu-se deodată, cu imprecaţii sălbatece, o duzină de fiinţe pe jumătate goale, cu cuţite şi laţuri.

— Înapoi! zise repede Jean Bart precipitându-se în coridorul întunecat.

Cu revolverul în mână, desperaţi dar hotărâţi, ascunşi pentru un moment după un ornament al zidului aşteptau groaznicul asalt.

Nici nu le dădea prin cap să fugă. Trebuiau să rămână acolo, atât cât puteau, spre a şti ce se întâmplase cu Raimondo şi Marius spre a-i ajuta la nevoie.

AICI! AICI! JEAN BART!

Însă asaltul nu se ivea.

După ce s-au învârtit, în toate sensurile în sală şi s-au asigurat că nimeni nu era acolo, sugrumătorii dispăruseră.

— Ce însemnează asta? făcu Jean Bart.

— Nu înţeleg! răspunse Zomba.

Aşteptară, ascultară, priviră peste tot.

Nimeni nu se vedea, nimic nu se auzea.

Podeaua care lăsase să cadă pe tinerii nefericiţi, era acum nemişcată, la fel cu toate.

O oră trecut astfel.

După multă gândire zise:

— Zomba, vino!

Se îndreptară spre ieşire. Deschise uşa şi ieşiră din interiorul statuei: peste tot era pustiu.

— Haidem!

Se înapoie, închise uşa, coborâră treptele şi urmară zidul şerpuitor, urmat mereu de Zomba.

Găsiră sub frunze pe miss Grazia Simpson care îi auzise venind şi crezuse că sunt sugrumătorii.

Dar văzând figura palidă a lui Jean Bart şi pe aceea descompusă a lui Zomba, pricepu că se întâmplase ceva rău.

— Ce este? zise.

Atunci înfuriat de emoţie şi durere, tânărul nu-şi putu reţine lacrămile ce-i năvăleau în ochi.

Răspunse suspinând ca tui copil.

— Raimondo şi Marius sunt prizonierii sugrumătorilor!

— Cum s-a întâmplat? întrebă copila lăcrămând la rândul său.

Povestind tragedia, Jean Bart îşi regăsi sângele rece.

— Domnişoară, am venit în primul rând să te rog să aştepţi. Vă jur că Zomba şi cu mine, după ce vom fi liberat pe Raimondo

şi Marius, vom libera şi pe rudele voastre, sau vom pieri. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu ne-am înapoiat, însemnează că am pierit. Atunci...

— Atunci mă voi ucide! exclama tânăra cu energie. Nu vreau să mai cad în mâinile bestiilor acelora.

— Nu, nu te vei ucide! o asigură Jean Bart cu energie. Vei apuca pe cărarea aceia, colo spre cei trei palmieri, ai să ajungi într-o poiană unde e un avion. Acolo vei găsi arme şi provizii. Curajoasă cum eşti, poate, mergând mereu spre nord, graţie unei busole pe care o vei lua de pe avion, să ajungi pe coastă, în ţinuturi locuite. Eşti în mâna Providenţei. Dacă va trebui să mori, ea va decide. Dar nu ai dreptul să o faci, cât timp totul nu e pierdut.

Tânăra, hotărâtă, strânse mâna tinerilor. După ce o ascunseră din nou, cercetaşul şi negrul se înapoiară la statuie.

Totul era mereu pustiu.

— Să mergem pe aici, zise Jean Bart arătând un coridor pe unde nu mai fusese.

Ajunseră într-o curte descoperită. Se opriră. Două voci pronunţau încet dar distinct:

— Aici, Jean Bart, aici!

Şi ridicând capul, văzură la o mică ferestruică ce se deschidea într-un zid, la vreo zece metri de pământ, capetele lui Raimondo şi Marius.

Jean Bart şi Zomba nu răspunseră. Dar nici nu rămaseră pe gânduri.

Agăţându-se cu o agilitate minunată, Jean Bart şi Zomba, ajunseră la fereastra strâmtă.

— Nu putem trece – zise Jean Bart – fereastra e prea strâmtă.

Ţinându-se de mâini unii pe alţii, cu ajutorul securilor izbutiră să desprindă câteva pietre.

Când fereastra se lărgi, cei doi putură să intre. Se poate descrie fericirea lor când se văzură iarăşi laolaltă? Raimondo povesti, cum se întâmplase.

— Am căzut într-o subterană puţin adâncă, pe pământ moale, umed. Imediat o mulţime de oameni goi, cu capul uns cu ulei au năvălit asupra noastră dezarmându-ne şi închizându-ne aici. Iată.

— Aşa îmi explic, zise Jean Bart – după ce la rândul său povesti cele întâmplate, de ce n-au mai găsit pe nimeni. Îmi vine să cred că îngrozitoarea lor religie, nu le dă voie să întreprindă nimic în timpul zilei.

— Şi eu cred acest lucru! confirmă Marius.

Dar se înşelau amar în dimineaţa aceia avură explicaţia nedumeririi lor.

CAPITOLUL IV
Noua ghilotină

Jean Bart şi Zomba dădură amicilor o parte din armele lor. Erau deajuns pentru toţi.

Câteşi patru ieşiră pe fereastra pe unde îşi făcuseră loc ceilalţi.

— Să căutăm pe englezi – propuse Raimondo, de cum puse piciorul în curte.

Toţi înaintau tăcuţi, cu armele gata iar Zomba cu laţul mergea înainte.

Dar erau acum într-un labirint de unde nu mai ştiau să iasă cu toate ocolurile făcute.

Dar Zomba zise:

— Staţi voi, eu mă duc să văd.

Şi dispăru în boschetele care înconjurau zidul.

Cei trei cercetaşi cunoşteau inteligenţa şi curajul lui. Aşteptară cu încredere.

Dar trecuse o oră.

Tocmai când neliniştea lor era la culme, auziră un fâsâit şi văzură pe Zomba râzând.

Trăgea după el o frânghie şi de ea era legat de mâini un preot în haină albă.

Negrul îl trase violent spre cercetaşi.

— Eu văzut englezi. Preot vorbeşte cu ei. Gândesc că el poate vorbi cu voi. Am prins pe el şi adus aici.

Toţi râseră şi examinară pe preot, un om de rasă malaieză, tânăr şi care tremura ca o frunză de frică.

Jean Bart, care vorbea curent engleza, arătă, lucind în soare, lama unui lung cuţit. Trecu degetul pe tăiş şi zise sever preotului.

— Vezi cuţitul ăsta ascuţit? Ţi-l bag în cap imediat, dacă nu vorbeşti. Sau dacă ne minţi, te ucid acolo unde vom vedea că ne-ai minţit. Dacă nu vorbeşti imediat eşti mort.

Şi ridică braţul înarmat.

Preotul din palid deveni livid. Cu o voce pierduta murmură:

— Unde sunt englezii?

— Negrul i-a văzut. Sunt într-o curte lângă grădina asta.

— Ce vor să facă cu ei?

Zomba trebui să-l sprijine să nu cadă.
— Răspunde! insistă Marius cu nerăbdare.
— Nu mă omorâţi, şopti preotul. Nu e vina mea. Eu am fost însărcinat să execut ordinul. Eu sunt un subaltern şi când trebuie, interpret, fiindcă am făcut şcoala în Anglia.
— Foarte bine – zise Raimondo – nu ne importă cine eşti. Spune ce vor să facă cu englezii.
— Să-i ucidă!
— Când?
— Poate i-au ucis deja!
— Repede, spune!
— Când negrul m-a auzit vorbind, tocmai îmi luam rămas bun de la ei, fiindcă erau simpatici şi le-am îndulcit, cât am putut, captivitatea. Tocmai venea marele preot ca să-i ducă la moarte... Dacă nu sunt încă ucişi...
— Destul! Destul! întrerupse Raimondo. Condu-ne acolo. Nu uita că viaţa ta e în joc! Înainte, copii!
Toţi urmară pe preot.
Grădina fu traversată într-o clipă.
Preotul deschise o portiţă şi intră într-o curte lungă şi îngustă.
În fund, altă portiţă de lemn în zid. O deschise şi căzu în genuchi, cu fruntea la pământ.
Cei patru rămaseră înlemniţi de groaznicul spectacol.
În soare, se ridica o curioasa şi îngrozitoare maşină.
Era o ghilotină perfecţionată, rafinată dacă se poate spune aşa.
În momentul când cercetaşii intrară, sinistra maşină îşi făcuse o parte din datoria sa: câteva capete erau tăiate.
Într-o clipă văzură situaţia.
Marius urlă:
— Moarte asasinilor!
Luă la ochi puşca şi trase cinci focuri.
Cinci oameni căzură.
În acelaş timp Raimondo şi Jean Bart făcu la fel cu revolverele. Zomba cu securea ucidea în dreapta şi în stânga.
Fu un masacru, o groază şi o fugă generală.
— Maşina! Maşina! strigase Jean Bart.
Toţi se repeziră cu securile şi loviră cu furie în infernală maşină.
Maşina se strică şi căzu jos.
În curte nu erau decât morţi şi răniţi.

Pe platforma ghilotinei trei victime încă în viaţă.

— Simpson? strigă Raimondo ajutând pe amici să dezlege pe nenorociţi.

— *Yes!* răspunse acesta....

— Ceilalţi? Nu eraţi cinci?

— Doi sunt în închisoare.

— Aceste victime – şi Jean Bart arătă cadavrele fără cap – nu aparţin familiei d-voastră?

— Nu – răspunse Simpson – nu le cunosc!

— Cine mai e în închisoare?

— Cei doi fii ai mei.

— Unde sunt? Ştii?

— *Yes.*

— Haide să-i căutăm!

— Aveţi arme şi pentru noi.

— Luaţi iataganele acestor morţi! propuse Raimondo.

— *Yes! Yes!*

Cu toţii se repeziră în curte. Se loviră de preoţi şi sugrumători. Dar erau şapte şi la fiecare ciocnire, un cap, un braţ, cădea, au corpul unui ticălos dintr-o singură lovitură.

Ajunseră ca o furtună într-un coridor obscur, în faţa unei uşi pe care o sfărâmară într-o clipă.

Liberară pe cei doi tineri care erau legaţi de un stâlp.

— Dar fata mea? Chiar dacă aş dărâma tot templul acesta infernal şi tot o voi găsi?

— Nu e nevoie! zise zâmbind Raimondo. Am liberat-o noi!

Emoţia şi fericirea fură fără frâu când, curând, se regăsiră cu toţi.

În jurul avionului, nu mai încetau efuziunile de dragoste şi recunoştinţă.

Toţi mâncară şi se odihniră după grozavele emoţii îndurate.

Ziua şi noaptea trecură cu bine.

Aeroplanul fu înconjurat cu un fir de fier pus în comunicaţie cu motorul electric care funcţiona. Cine l-ar fi atins ar fi fost electrocutat.

Toţi plecară spre templul blestemat unde ajunseră repede.

Marius luase cartuşele cu meliniţă. Le ascunseră în tufişurile vecine ca la vreo câteva sute de metri de statuie. Când razele soarelui o ilumină, se auzi un sunet de clopoţei.

De odată, două, trei sute de fanatici alergară spre templu, unde trebuia să aibă loc o altă sângeroasă ceremonie.

Când exploratorii, îşi luară ochii o clipă de la mişcarea mulţimii aceleia de asasini constatară că Marius lipseşte.

Îl căutară, îl chemară încet, dar nu putură da de el. Erau iar consternaţi: Zomba însă, râdea:

— Marius plecat, face ceva grozav! Marius idee bună. Văzut eu. Aşteptaţi!

După vreo zece minute, se auzi un fâsâit uşor şi Marius, acoperit de sudoare, plin de pământ, murdar şi zgâriaţi pe faţă, gâfâind, nu putu spune decât o vorbă:

— Fugiţi cât puteţi mai repede! Fuga! Să ne îndepărtăm!

Abia începuse goana panică a micei trupe când se auzi o groaznică detunătură, ca şi când s-ar fi scufundat pământul. Toţi se opriră îngroziţi şi se uitară spre templu.

Acesta sărise în aer şi numeroase bucăţi de stânci cădeau într-un zgomot asurzitor şi într-un nor gros de praf şi fum. Marius, zâmbind, zise:

— Meliniţa e o minune! Şi încă e o moarte prea dulce pentru mizerabilii aceştia!

Citiţi urmarea în fascicula No. 49 a CELOR TREI CERCETAŞI:

TANGOUL LUI ZOMBA.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI